

man nu hverken kan leve af Møddingen eller af Huslejligheden, har altsaa han og hans Familie bogstavelig talt enten levet af Luften eller ligget i Hi og tåret paa deres eget Fedt. Det er nu sikkert nok, jeg har selv talt med Gaardmænd, velstillede Gaardmænd med 5—6 Tdr. Htk., som paa det kraftigste have hævdet, at de ikke havde 700 Kr. at leve af om Aaret. I saadanne Tilfælde mener jeg nu, at baade Sogneraad og Skatteraad maa være noget mere kritiske og lidt skarpere i Bedømmelsen af de indkommende Selvangivelser. De have jo da ogsaa faaet Magten, idet Bevispligten for, at man ikke har mere, ligger paa Skatteyderen. Og nu kan man bevise mange Ting, men jeg gad se den, der, naar han har 10,000 Kr., kan føre Bevis for, at han ikke har 5,000 Kr. Det Bevis lader sig ikke præstere. En Ting, jeg skal gøre opmærksom paa, er, at man faar aldrig rigtig Balance mellem Indkomster af Husmandslodder og af Gaarde. Ikke fordi jeg tror, at en Husmand, hvad mange tro, kan faa 4—5 Gange saa meget ud af 1 Td. Land som en Gaardmand, der driver sin egen Gaard saa godt, som en dygtig Landmand i vor Tid gør. Jeg ved ikke, hvor han skulde faa det fra, men der gør sig det Forhold gældende, at baade Husmandens og hans Kones personlige Arbejde paa Lodden gaar med ind under den Indkomst, han opgiver som sin Nettoindtægt, og som han skal svare af. Naar Gaardmanden derimod har lejede Folk, Karle, Piger og Daglejere, som ere nødvendige for at udføre det Arbejde, der skal gøres, faar han Lov til at trække Udgiften til dette Folkehold fra Indkomsten. Derimod har Husmanden ikke Lov til at trække Værdien af sit og Kones Arbejde fra. Nu er det saadan mange Steder, at i hvert Fald Gaardmandens personlige Arbejde paa Ejendommen ikke er ret mange Øre værd, men han vil alligevel faa en forholdsvis mindre Indkomst end Husmanden. Hvis Husmanden kunde faa Lov til at trække Værdien af sit og Hustruens Arbejde fra, altsaa en 5—600 Kr. fra 6—700 Kr., saa blev der ikke stor Forskel tilbage, saa fik man nok Balance i Forholdet. Det lader sig nu en Gang ikke ændre, det Forhold vil blive, men jeg tror nok, at man kan faa Selvangivelserne no-

get mere stemmende med Virkeligheden, end de hidtil have været.

Naar alle disse her paapegede Fejl og Mangler ere rettede, og det saa viser sig, at man alligevel ikke, selv med den bedste Villie, kan faa en saa demokratisk og retfærdig Ligning og Fordeling af Skatterne paa alle Skatteyderne, som man kunde ønske, da, men ogsaa først da mener jeg, Tidspunktet er kommet til at foretage en virkelig Revision af de nuværende Skatter. Det vilde være et rent Mirakel, hvis der virkelig ikke var Skavanker og Mangler, naar vi her have siddet og lavet et splinternyt Skattesystem. Men naar det kommer dertil, at vi faa fuld Klarhed derover, mener jeg, at hvis det er Alvor med, at man ønsker en virkelig retfærdig Fordeling af Skattebyrden her i Landet, burde vi alle, alle Partier uden Undtagelse, tage dette Agitationsnummer ud af Agitationslirekassen, hjælpe hverandre ærligt og loyalt til at finde, hvor Manglerne ere, og hjælpe hverandre trofast og loyalt med at fjerne dem. Saa længe vi skulle blive ved at bruge Manglerne som Agitationsmiddel, tror jeg, vi aldrig nogen Sinde komme til en retfærdig Revision af Loven.

Jeg kunde ogsaa have Lyst til at gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til vort Forsvarsvæsen. Det er jo et af de allervanskeligste Spørgsmaal, som vi have haft. Efter min Mening har Højres store Brøde overfor dette Spørgsmaal været den, at de have gjort Forsvarssagen her til Lands til deres Livssag, til en Partisag. Jeg vil heller ikke helt fritage Venstre for Skyld, de have maaske gjort Forsvarssagen til en negativ Livssag. I hvert Fald var det saadan, at man delte sig efter dette, at jo mere man vilde have til Forsvarsvæsenet, desto bedre Højremænd ansaas man for at være, og jo mindre — eller maaske slet intet — man vilde have, desto bedre Venstremand. Dette mener jeg er en stor Misforstaaelse af hele denne Sag. Er der noget Spørgsmaal, som fremfor alt andet burde være et neutralt Spørgsmaal, og som mindst af alt burde gøres til en Partisag, er det vort Lands Forsvar. Det er jo dog til syvende og sidst hverken det ene eller det andet Partis Rettigheder og Interesser, vi skulle forsvare med vor Hær og Flaade, hvad enten den nu er stor eller